

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 11. 1998, sp. zn. 4 To 106/98

Číslo: 52/2000

Právní věta:

K poskytnutí přiměřené zálohy na odměnu a náhradu hotových výdajů ustanovenému obhájci (§ 151 odst. 3, in fine, tr. ř.) se nepřihlíží při rozhodování příslušného orgánu činného v trestním řízení o výši odměny a náhrady hotových výdajů obhájce (§ 151 odst. 3, věta první, tr. ř.). Proto i v případě, že obhájci byla v průběhu trestního stíhání poskytnuta záloha, je nutno rozhodnout o celkové výši odměny a náhradě hotových výdajů, tj. včetně těch úkonů právní služby, za které již byla obhájci poskytnuta záloha.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 30.11.1998

Spisová značka: 4 To 106/98

Číslo rozhodnutí: 52

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna ustanoveného obhájce

Předpisy: 141/1961 Sb. § 151 odst. 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud ke stížnosti JUDr. V. E., obhájce odsouzeného R. Š., zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 1998 sp. zn. 1 T 47/92 a tomuto soudu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

V trestní věci dnes již odsouzeného R. Š. vedené pod sp. zn. 1 T 47/92 vykonával obhajobu na základě ustanovení soudem JUDr. V. E., advokát v B. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 1997 sp. zn. 1 T 47/92, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 9. 1998 sp. zn. 4 To 4/98 byl R. Š. odsouzen pro trestné činy krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 4 tr. zák., ve znění zákona č. 290/1993 Sb., porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák. a poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., ve znění zákona č. 290/1993 Sb., jak mu je kladla za vinu podaná obžaloba.

Obhájci JUDr. V. E. byla na základě jeho žádosti opatřením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 1996 sp. zn. 1 T 47/92 přiznána záloha na náhradu nákladů obhajoby ve výši 63 340 Kč s poučením, že proti tomuto opatření není opravný prostředek přípustný. Záloha byla proplacena dnem 24. 9.

1996.

Za další úkony právní pomoci vyúčtoval JUDr. V. E. doplatek ve výši 27 918 Kč. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 6. 11. 1998 sp. zn. 1 T 47/92 rozhodl pouze o přiznání doplatku ve výši 27 468 Kč s tím, že ve všech položkách akceptoval požadavek advokáta, až na požadavek na výplatu paušální náhrady za 14 úkonů. S odůvodněním, že k úkonům, které jsou provedeny v jeden den, náleží pouze jedna paušální náhrada, přiznala ve věci rozhodující vyšší soudní úřednice paušální náhradu za 8 úkonů právní pomoci v celkové výši 600 Kč.

Usnesení bylo JUDr. V. E. a odsouzenému R. Š. doručeno dne 10. 11. 1998, státnímu zástupci 9. 11. 1998. Dne 10. 11. 1998 napadl uvedené usnesení obhájce JUDr. V. E. stížností zaměřenou do rozhodnutí o přiznání paušální částky podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu s tím, že provedl obhajobu odsouzeného R. Š. dne 24. 9. 1997 v hlavním líčení, které trvalo od 9.15 do 11.15 hodin a od 12.45 do 15.15 hodin, což odpovídá třem úkonům právní pomoci, dne 25. 9. 1997 v hlavním líčení od 8.30 do 11.30 hodin a od 13.00 do 15.30 hodin, což rovněž odpovídá třem úkonům, dne 26. 9. 1997 v hlavním líčení od 8.30 do 11.00 hodin a od 14.00 do 15.30 hodin, což odpovídá dvěma úkonům právní pomoci, a konečně dne 15. 9. 1998 provedl obhajobu u veřejného zasedání o odvolání u Vrchního soudu v Olomouci, trvající dvě a půl hodiny, což rovněž odpovídá dvěma úkonům právní pomoci. Podle jeho názoru ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu náleží mimosmluvní odměna za každý z úkonů právní pomoci, a to za každé započaté dvě hodiny. Z výše uvedeného vyplývá, že trvá-li obhajoba u hlavního líčení déle než dvě hodiny, nejedná se o jeden úkon, nýbrž o úkony dva. Poukazuje také na rozhodnutí, které v tomto smyslu učinil Krajský soud v Ostravě dne 9. 12. 1997 pod sp. zn. 7 To 610/97, jak vyplývá z advokátního Bulletinu č. 9/98, který ke stížnosti přiložil.

Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby podle § 149 odst. 1, 3 tr. ř. Vrchní soud v Olomouci napadené usnesení zrušil v části týkající se režijního paušálu a sám mu přiznal režijní paušál k požadovaným 14 úkonům právní služby v celkové výši 1050 Kč.

Obhájce JUDr. V. E. jako osoba k tomu podle § 142 odst. 1 tr. ř. oprávněná napadl předmětné usnesení stížností včas, ve lhůtě stanovené v § 143 odst. 1 tr. ř. Proto vrchní soud neshledal důvod k zamítnutí jeho stížnosti podle § 148 odst. 1 písm. a), b) tr. ř.

Podle § 147 odst. 1 tr. ř. proto přezkoumal správnost všech výroků napadeného usnesení a řízení jemu předcházející a dospěl k závěru, že stížnost JUDr. V. E. je důvodná, takže nepřichází v úvahu její zamítnutí postupem podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř.

Z obsahu trestního spisu vrchní soud zjistil, že v dané věci byly splněny podmínky § 151 odst. 3 tr. ř. pro rozhodnutí o výši odměny a náhrady hotových výdajů ustanoveného obhájce JUDr. V. E.

Krajskému soudu v Brně je však třeba vytknout, že v dané věci nepostupoval v souladu s ustanovením § 151 odst. 3 tr. ř. Z tohoto ustanovení vyplývá, že o výši odměny a náhradě hotových výdajů rozhodne na návrh obhájce orgán činný v trestním řízení, jehož rozhodnutím bylo trestní stíhání pravomocně skončeno. Na návrh obhájce může orgán činný v trestním řízení přijmout opatření, aby obhájci byla poskytnuta ještě před skončením trestního stíhání přiměřená záloha na odměnu a náhradu hotových výdajů. Z odstavce 4 stejného zákonného ustanovení vyplývá, že proti rozhodnutí podle odst. 3 je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

Rozhodnutí o přiznání odměny a náhrady hotových výdajů je tedy podmíněno jednak návrhem obhájce, jednak skončením trestního stíhání. Záloha tedy představuje částku poskytnutou na odměnu a náhradu hotových výdajů obhájci za úkony již provedené, která se dodatečně zúčtuje při rozhodování po skončení trestního stíhání. Výše poskytnuté zálohy by neměla převyšovat souhrn

odměny a náhradu hotových výdajů za úkony provedené k datu, kdy se záloha poskytuje.

K přiznání zálohy dochází opatřením, které nemá formu usnesení a není třeba je zasílat také obviněnému. Přiznaná výše zálohy nemá z hlediska pozdějšího rozhodování o přiznání odměny a náhrady hotových výdajů ve smyslu § 151 odst. 3, věty první, tr. ř. žádnou závaznost, a tedy nedochází ke zkrácení práva obviněného a obhájce namítat nesprávnost určení výše odměny a náhrady hotových výdajů.

O výši odměny a náhradě hotových výdajů podle § 151 odst. 3 tr. ř. je tedy nutno rozhodnout v celém rozsahu, včetně výše odměny a příslušné náhrady za úkony, ohledně nichž byla dříve přiznána záloha. Napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně neodpovídá uvedeným požadavkům v § 151 odst. 3 tr. ř., když obsahuje pouze přiznání doplatku, a nikoli rozhodnutí o celém požadavku advokáta na odměnu a náhradu hotových výdajů za obhajobu odsouzeného R. Š. Z tohoto pohledu je pak třeba předmětné usnesení hodnotit jako nepřezkoumatelné.

Vrchnímu soudu nezbylo, než ke stížnosti advokáta JUDr. V. E. napadené usnesení Krajského soudu v Brně podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušit a uložit Krajskému soudu v Brně, aby věc znovu projednal a rozhodl.